

KERRI MANISCALCO

Seria

Anchetele lui Audrey Rose

JACK
SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

Volumul I

Traducere din limba engleză de

OANA CHIȚU

CORINT
BOOKS

—2018—

UNU

INCIZIE PRELIMINARĂ

*Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
30 august 1888*

Mi-am așezat degetul mare și arătătorul pe carnea rece ca gheața, întinzând-o deasupra sternului, așa cum îmi indicase unchiul.

Era imperios necesar să fac corect incizia preliminară.

Am pus cu mare răbdare metalul pe piele, asigurându-mă că unghiul era potrivit pentru o tăietură cât mai precisă. L-am simțit pe unchiul veghind asupra mea, studiindu-mi fiecare mișcare, însă privirea îmi era ațintită doar asupra bisturiului pe care îl țineam în mână.

Fără să ezit, am trasat o linie precisă de la umăr la stern, străduindu-mă să tai cât mai adânc posibil. Am ridicat ușor din sprâncene, înaintea să-mi reiau mina impasibilă. Carnea de om se despica mult mai ușor decât mă așteptasem. Nu părea să fie prea diferit de tăierea unei bucăți de carne de porc înainte de a o prăji – iată un gând care ar fi trebuit să mă tulbure mai mult decât simțeam în momentul acela.

Un miros dulceag și grețos s-a ridicat din incizia făcută. Cadavrul nu era la fel de proaspăt ca altele. Aveam o vagă bănuială că nu toți subiecții erau obținuți pe căi legale sau voluntare

și regretam decizia de a fi refuzat oferta unchiului de a folosi un aparat de respirat.

Rotocoale de aburi mi s-au înălțat printre buze, dar am rezistat înclinației naturale de a mă lăsa cuprinsă de frisoane. M-am dat înapoi, cu rumegușul scârțâind sub papuci, și mi-am examinat munca. Din rană abia dacă se scurgea sânge. Lichidul era prea gros ca să curgă roșiatic și prea străin de mine ca să fie cu adevărat înfricoșător. Dacă omul ar fi fost mort de mai puțin de treizeci și șase de ore, atunci sângele s-ar fi scurs pe masă și apoi pe podea, îmbibând rumegușul. Am șters lama bisturiului pe șorț, lăsând în urma ei o dungă întunecată. Era, cu adevărat, o incizie reușită.

M-am pregătit pentru următoarea tăietură, însă unchiul a ridicat o mână în aer, oprindu-mă. Mi-am mușcat buza, blestemându-mă că uitasem atât de curând următorul pas din lecția lui.

Animozitățile care încă existau între unchiul și tata – niciunul nu părea să-și amintească de la ce porniseră, deși eu știam destul de bine – îl făcuseră pe cel dintâi să ezite în ceea ce privește hotărârea de a-mi continua ucenicia alături de el. O dovadă de incompetență, cât de mică, mi-ar fi zădărnicit planurile, mai ales dacă speram să merg la cursuri a doua zi.

— Un moment, Audrey Rose, a zis el, smulgându-mi bisturiul murdar dintre degete.

Un miros înțepător se ridicase în aer, amestecându-se cu duhoarea organelor în putrefacție. Unchiul a desfăcut o sticlută cu un lichid transparent și a stropit o cârpă. Antisepticul era un produs nelipsit în laboratorul lui, pe care îl folosea în special în cazul bisturiilor. Ar fi trebuit să-mi amintesc să șterg cealaltă lamă. Nu trebuia să mai fac aceeași greșeală și altă dată.

Am aruncat o privire de jur-împrejurul pivniței, unde alte câteva cadavre zăceau aliniate la perete, cu membrele albe ca niște ramuri acoperite de zăpadă. Aveam să stăm acolo toată noaptea dacă nu mă grăbeam, iar tata, bine-cunoscutul lord Edmund Wadsworth, avea să trimită Scotland Yard-ul dacă nu mă întorceam acasă în curând. Dat fiind rangul lui, probabil că ar fi convocat pentru mine o mică armată.

Unchiul a închis la loc sticla cu acid fenic, apoi mi-a întins un nou bisturiu, ce semăna cu un cuțit de masă lung și subțire. Lama lui era mult mai ascuțită decât cea a instrumentului chirurgical de dinainte. Cu bisturiul sterilizat, am făcut aceeași incizie la umărul opus, apoi am coborât spre abdomenul celui decedat, oprindu-mă chiar deasupra ombilicului.

Unchiul nu mă avertizase cu privirea la cât de dificil avea să fie să tai deasupra cutiei toracice. I-am aruncat o privire, însă ochii lui erau ațintiți asupra cadavrului. Uneori, întunericul căutăturii lui mă înspăimânta mai tare decât morții pe care îi măcelăream.

— Va trebui să desfaci coastele înainte să ajungi la inimă.

Era limpede că unchiului îi venea greu să nu se apuce el însuși de treabă. Cadavrele îi țineau companie în cele mai multe nopți, de parcă erau niște cărți captivante; îi era drag să le disece și să le descopere secretele dintre paginile lor din piele și oase.

Am desfăcut repede cutia toracică, înainte ca obsesia să pună stăpânire pe unchiul, și am scos la iveală inima și restul viscerelor. Un miros fetid m-a izbit în plin și, fără să vreau, m-am dat câțiva pași înapoi, aproape punându-mi o mână peste gură. Era ocazia pe care o așteptase unchiul. Acesta a înaintat, însă până să mă dea la o parte, mi-am afundat mâinile în abdomen, pipăind membranele moi și alunecoase până ce am găsit ceea ce căutam.

Mi-am adunat tot curajul pentru misiunea de a scoate ficatul, apoi am acceptat iar bisturiul întins de unchiul meu. După câteva incizii și mișcări bruște, organul s-a desprins și l-am trântit cu un pufnet, pe o tavă goală, rezistând tentației de a-mi șterge mâinile pe șorț. Una era să-i pun pe servitorii unchiului să spele un pic de sânge, însă mâzga lipicioasă și mucusul ce-mi acopereau acum degetele erau cu totul altceva. Nu ne permiteam să pierdem încă o menajeră, iar unchiul nu ar mai fi suportat zvonurile ce zburau din gură în gură. Unii oamenii deja îl credeau țicnit.

— Cum crezi că a decedat acest om, nepoată?

Ficatul arăta groaznic. Mai multe cicatrici îl brăzdau în lung și-n lat, ca niște râuri și afluenți secați. Prima mea impresie era că omului nu-i fusese străină băutura.

— Pare să fi murit de ciroză.

Am arătat spre urmele de pe organ.

— Cred că ficatul lui nu mai funcționa cum trebuie de ceva vreme.

Am dat apoi ocol mesei, m-am așezat la capul omului și i-am deschis una dintre pleoape.

— În jurul albului ochilor are o nuanță ștearsă de galben, ceea ce-mi întărește bănuiala că trupul lui era într-un ușor declin de câțiva ani.

M-am reîntors la ficat și am îndepărtat cu grijă o secțiune transversală pentru a o studia mai târziu la microscop. Apoi am spălat bucățița de carne și am pus-o într-un borcan, la păstrare. Trebuia să o etichetez și să așez vasul pe perete, alături de celelalte organe murate. Era important să țin o evidență minuțioasă a fiecărei analize post-mortem.

Unchiul a dat din cap mulțumit.

— Foarte bine! Într-adevăr, foarte bine! Și ce zici de...

Ușa laboratorului s-a izbit brusc de perete, iar în pragul ei a apărut silueta unui bărbat. Era imposibil să-ți dai exact seama cum arăta sau ce vârstă avea vizitatorul din cauza pălăriei aproape trase pe ochi și a hainei ce mai avea un pic și mătura podeaua, însă omul era extrem de înalt. Nu am îndrăznit să fac nicio mișcare, sperând că unchiul avea să dea la iveală vreo armă; acesta însă nu a părut deloc impresionat de personajul misterios din fața noastră.

Ignorându-mi complet prezența, bărbatul și-a îndreptat atenția asupra unchiului meu:

— E gata, profesore!

Vocea lui era plăcută, domoală și părea tânără. Am ridicat o sprânceană, intrigată de ce ar fi putut pune la cale un student alături de unchiul meu.

— Așa de curând?

Unchiul s-a uitat la pendulă, apoi la cadavrul de pe masă și în final la mine. Habar n-aveam cine era băiatul acela necioplit sau ce anume era deja gata, însă instinctul îmi spunea că orice ar fi fost n-avea cum să fie de bine, la o oră atât de târzie. Unchiul și-a frecat bărbia. După o clipă de gândire, care mie una mi-a părut o eternitate, m-a întrebat:

— Ești în stare să închizi cadavrul de una singură?

Mi-am îndreptat spatele și mi-am ridicat bărbia:

— Bineînțeles!

Era absurd ca unchiul să creadă că n-aș fi în stare să duc la bun sfârșit o misiune atât de ușoară, mai ales după ce pescuisem destul de bine și singură măruntaiele mortului. Dintre toate sarcinile, aceasta avea să fie cea mai simplă.

— Mătușa Amelia zice că lucrul meu de mână este cu adevărat impresionant, am simțit nevoia să adaug.

Doar că mătușa, cu siguranță, nu se gândise la cusutul pielii.

— În orice caz, am exersat sutura pe un hoit de mistreț astă-vară și nu am avut nicio problemă. Nu cred că va fi cu mult mai greu acum.

Personajul întunecat a chicotit, scoțând un sunet al naibii de plăcut. Mi-am păstrat calmul, deși clocoteam în sinea mea. Nu spusese nimic amuzant. A coase pielea sau pânda era totuna; meșteșugul conta, nu materialul.

— Prea bine!

Unchiul și-a pus un palton negru și a scos ceva ce nu am reușit să văd prea bine dintr-o cutie aflată în apropierea biroului său.

— Poți închide cadavrul, Audrey Rose! Ai grijă să încui pivnița când pleci!

Tânărul a dispărut în sus pe trepte, fără a-și mai arunca privirea înapoi, iar eu m-am simțit bucuroasă să-l văd plecat. Unchiul s-a oprit în pragul ușii, bătând nervos cu degetele lui pline de cicatrici în cadrul de lemn.

— Trăsura mea te va duce acasă după ce termini. Lasă celelalte specimene pentru mâine după-amiază!

— Unchiule, stai!

Am înconjurat în grabă masa de disecție.

— Cum rămâne cu școala, mâine? Ai spus că-mi vei da un răspuns în noaptea asta.

Unchiul a privit o clipă la cadavrul de pe masă, apoi la chipul meu crispat de așteptare. Aproape că-l puteam vedea făcând stratageme și inventând o mie de motive pentru care nu s-ar fi căzut să participe la cursurile lui de medicină legală. Buna-cuviință era ultima dintre grijile lui.

Tata avea să-l facă una cu pământul dacă descoperea că-i sunt ucenic.

Unchiul Jonathan a oftat din toți rărunchii:

— Să vii îmbrăcată în băiat! Iar dacă sufli un singur cuvânt, cursul de mâine va fi primul și ultimul la care vei participa. Pricepi?

Am dat din cap cu hotărâre.

— Promit! O să tac mormânt.

— Ah, a spus unchiul, punându-și pălăria și trăgându-și-o peste frunte, morții vorbesc celor ce ascultă. Fii chiar mai tăcută decât ei.

DOI

RĂZBUNAREA SÂNGELUI

Școala pentru băieți Harrow,

Londra

31 august 1888

Conform unchiului meu, nu cursese chiar atât de mult sânge pe cât ar fi fost de așteptat în urma unei lovituri așa de violente la gât. Abia mai puteam ținea pasul cu detaliile scenei scabroase la care asistase în acea dimineață, iar notițele mele erau mai degrabă dezordonate, la fel cum îmi erau și gândurile.

— Spuneți-mi, băieți, a zis unchiul Jonathan în timp ce se plimba pe podiumul jos din centrul sălii, iar o clipă, ochii lui de un verde spălăcit s-au oprit asupra mea. Ce sugerează dovezile, din moment ce sângele găsit sub cadavru era deja coagulat? Ba chiar mai mult de atât, de-abia s-a găsit suficient sânge cât să umple o jumătate de halbă; ce ar putea spune acest lucru despre sfârșitul victimei noastre?

Nevoia presantă de a striga răspunsul era ca o bestie jalnică ce năzuia să se elibereze din cușca în care făgăduisem să o încui. În loc să-mi alung demonul, am șezut liniștită, cu buzele strânse și cu pălăria trasă peste ochi. Mi-am ascuns iritarea scrutând expresiile de pe chipurile colegilor mei de clasă și am oftat în sinea mea. Cei mai mulți se înverziseră și păreau să fie pe punctul de a-și vărsa mațele. Îmi era peste putință să-mi imaginez cum aveau ei să reziste unei disecții. Mi-am curățat, cât am putut de subtil, sângele uscat de sub unghii,

amintindu-mi senzația pe care o încercasem ținând un ficat în mâini, și m-am întreat ce nou sentiment avea să-mi mai trezească apropiata autopsie.

Un băiat cu păr șaten-închis – la fel de grijuliu aranjat ca și uniforma perfect călcată – a ridicat în aer mâna dreaptă ca o săgeată. Vârfurile degetelor îi erau acoperite cu pete de cerneală, ca și cum ar fi fost prea ocupat cu luatul notițelor ca să-și mai facă griji și pentru finețuri. Îl privisem și mai devreme, fascinată de cât de metodic scria. Era aproape un maniac al învățaturii, o trăsătură pe care o admiram, fără doar și poate.

Unchiul a făcut un semn din cap în direcția tânărului. Acesta și-a dres glasul și s-a ridicat. Încrederea în sine l-a făcut să-și tragă înapoi umerii înguști, în timp ce se întorcea cu fața spre clasă, în loc să răspundă unchiului meu. Băiatul era, de asemenea, destul de înalt. Oare el era vizitatorul misterios de cu o noapte în urmă?

— Este evident, dacă mă întrebați pe mine, a zis el pe un ton care părea aproape dezinteresat, că ucigașul nostru fie i-a făcut propuneri indecente, pentru a o ademini într-un loc retras, fie s-a strecurat în spatele ei – din moment ce era în mod clar sub influența alcoolului – și a atacat-o.

Era dificil să-mi dau seama, întrucât, cu o zi în urmă, abia dacă scosese două vorbe, însă vocea lui părea să fie a musafirlui nepoftit de noaptea trecută. M-am pomenit că mă aplecasem mai aproape de el, ca și cum așa l-aș fi putut recunoaște.

Unchiul Jonathan și-a dres glasul ca să-l oprească pe băiatul arogant și s-a așezat la catedra lui din lemn. Am zâmbit. Cu siguranță, faptul că mă dădeam băiat avea niște avantaje. Discuțiile despre prostituate îl tulburau întotdeauna pe unchiul meu, doar că acum nu putea certa pe nimeni pentru că îndrăznise să vorbească atât de liber în prezența mea. Unchiul a tras un ser-tar, de unde a scos o pereche de ochelari, pe care i-a șters de pete pe jacheta lui din tweed înainte de a și-i așeza pe nas.

— Thomas, de ce crezi că victima a fost atacată din spate, când majoritatea colegilor mei cred că ea era întinsă la momentul săvârșirii crimei? a întrebat unchiul Jonathan.

I-am privit când pe unul, când pe celălalt, contrariată că unchiul folosise numele de botez al tânărului. Acum eram aproape sigură că studentul era vizitatorul de cu o noapte în urmă. Băiatul, Thomas, s-a încruntat.

Ochii de un încântător căprui-auriu erau perfect așezați pe chipul ascuțit, ca și cum ar fi fost pictați de însuși Leonardo da Vinci. Ce n-aș fi dat să am genele la fel de dese! Bărbia lui era pătrătoasă, dându-i un aer de hotărâre neclintită. Chiar și nasul îi era subțire și nobil, făcându-i fiecare expresie să scânteieze de un soi de agerime. Cred că dacă Thomas nu ar fi fost atât de iritant de conștient de propria inteligență, l-aș fi considerat destul de atrăgător.

— Pentru că, așa cum ați afirmat, domnule, gâtul îi era tăiat de la stânga la dreapta. Luând în considerare că majoritatea oamenilor sunt, de fapt, dreptaci, ne-am putea imagina, după traiectoria în coborâre pe care tocmai ați descris-o și după probabilitatea statistică ce ne îndreptățește să credem că făptașul era, cu adevărat, dreptaci, că cea mai simplă metodă de a-și comite crima ar fi fost *din spatele* victimei.

Thomas l-a înșfăcat pe dată pe studentul de lângă el și l-a obligat să se ridice, demonstrându-și astfel punctul de vedere. Picioarele scaunelor au scârțâit pe pardoseală, în timp ce băiatul se lupta să se elibereze. Thomas l-a ținut însă strâns, ca un boa constrictor, sufocându-și prada.

— Probabil că a înconjurat-o cu brațul stâng peste piept sau peste trunchi, a tras-o aproape, așa – a zis el și l-a smucit pe colegul nostru –, și a lovit-o scurt cu lama peste gât. O dată, în timp ce femeia era în picioare, apoi de alte două ori în timp ce cădea la pământ, înainte să-și dea seama ce i se întâmpla.

După ce a simulat actul ce semănase cu o decapitare, Thomas a dat drumul băiatului și a pășit peste el, întorcându-se la locul lui și la atitudinea nonșalantă de mai nainte.

— Dacă am studia felul în care e pătată de sânge podeaua unui abator, sunt sigur că am descoperi un soi de tipar inversat, din moment ce, în general, vitele sunt măcelărite în timp ce atârnă cu capetele în jos.

— Ha! a exclamat unchiul, bătând din palme așa de tare, că aplauzele au răsunat cu ecou.

Gestul brusc al unchiului m-a făcut să tresar, însă am fost ușurată să observ că majoritatea studenților săriseră pe scaunele lor, împreună cu mine. Nu exista nicio îndoială că unchiul era cu adevărat pasionat de crimă.

— Atunci de ce nu a sărit sângele pe întreaga parte de sus a gardului, ar spune cei care se opun teoriei tale? l-a provocat unchiul, bătând cu pumnul în palmă. Când i s-a tăiat jugulara, sângele ar fi trebuit să împrăște.

Thomas a dat din cap, ca și cum ar fi anticipat întrebarea.

— E destul de simplu de explicat, nu-i așa? Purta o eșarfă când a fost atacată, care după aceea a căzut. Sau poate că ucigașul i-a smuls-o de la gât ca să-și șteargă cuțitul. Nu e exclus nici ca asasinul să sufere de vreo manie.

O liniște densă precum ceața din East End s-a lăsat peste aulă în timp ce imaginea intensă pe care o crease Thomas a prins viață în mințile noastre. Unchiul mă învățase cât de important era să-mi îndepărtez din suflet orice urmă de emoție în legătură cu astfel de cazuri, însă îmi venea greu să vorbesc despre o femeie ca despre un animal adus la abator, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat ea de moravurile societății.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât. Se părea că Thomas avea un fel tulburător de a anticipa motivul pentru care ucigașul acționase așa cum o făcuse și de a-și suprima emoțiile atunci când îi convenea. Unchiul Jonathan a avut nevoie de câteva

secunde ca să răspundă, dar când a deschis gura, a rânjit ca un nebun. Ochii îi erau ca două scânteii aprinse. Mi-a fost imposibil să-mi înfrânez împunsătura de gelozie care mi-a străpuns măruntaiele. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că unchiul părea așa de mulțumit, fără să fiu eu sursa bucuriei lui, sau pentru că îmi doream să pot începe o discuție cu tânărul acela enervant. Dintre toți cei aflați în clasă, el, cel puțin, nu era intimidat de violența crimei. Teama nu avea cum să o ajute pe familia victimei, băiatul părea să înțeleagă asta.

Mi-am scuturat mintea de gânduri și am continuat să ascult lecția.

— Thomas, capacitatea ta de a face deducții este incredibilă. Și eu cred că victima noastră a fost atacată din spate, în timp ce stătea în picioare. Cel mai probabil, cuțitul folosit avea între cincisprezece și douăzeci de centimetri.

Unchiul a făcut o pauză, arătând studenților, cu mâna, cam cât de mare trebuie să fi fost arma. Am simțit cum mă cuprinde neliniștea. Lama ar fi avut cam aceeași mărime cu cea a bisturiului pe care-l folosisem noaptea trecută.

Unchiul și-a dres glasul.

— Judecând după tăietură neregulată de la nivelul abdomenului, aş zice că rana a fost făcută post-mortem, pe locul unde a fost descoperit cadavrul. Aş îndrăzni chiar să afirm că ucigaşul nostru a fost întrerupt și că nu a obținut ceea ce căuta. Dar înclin să cred că ar putea fi stângaci sau ambidextru, conform celorlalte dovezi.

Un băiat ce ședea în primul rând a ridicat o mână tremurândă.

— Ce vreți să spuneți? Ce căuta ucigaşul?

— Roagă-te să nu aflăm niciodată!

Unchiul Jonathan și-a răsucit colțul mustății spălăcite, un obicei pe care și-l permitea în timp ce era pierdut pe gânduri. Știam astfel că orice ar fi urmat să spună nu avea să fie un lucru plăcut.

Fără să bag de seamă, mă apucasem așa de strâns cu mâinile de marginile scaunului, încât nodurile degetelor mi se înălberă. Am dat drumul strânsorii.

— De dragul acestei lecții, vă voi divulga teoriile mele.

Unchiul și-a mai plimbat o dată privirea prin sală.

— Cred că îi voia organele. Detectivii însă nu-mi împărtășesc opinia în acest caz. Sper să aibă ei dreptate, iar eu să mă înșel.

În timp ce se dezlănțuiau discuții însuflețite legate de teoria vânătorului de organe, am început să schițez detaliile anatomice pe care unchiul le desenase rapid pe tablă, la începutul lecției, ca să-mi mai limpezesc mintea. Porci, broaște, șobolani disecați și alte lucruri încă și mai răscolitoare, precum intestine și inimi umane, îmi decorau marginile paginilor.

Caietul meu era plin cu imagini de care o domnișoară nu ar fi trebuit să fie fascinată, însă nu-mi puteam controla curiozitatea.

Deodată, o umbră a căzut pe caiet și, cumva, am știut că era vorba despre Thomas chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

— Trebuie să desenezi umbra în partea stângă a cadavrului; altfel pare o baltă de sânge.

M-am crispat, însă mi-am ținut buzele strânse, ca și cum ar fi fost cusute de un antreprenor nechibzuit de pompe funebre. Simțeam că-mi mocnește foc sub piele și-mi blestemam reacția trupului la întâlnirea cu un băiat așa de agasant. Thomas a continuat să-mi critice desenele.

— Serios, ar trebui să ștergi petele alea ridicole, a spus el. Lumina lampadarului cădea din unghiul ăsta. Ai greșit teribil.

— Serios, ar trebuie să-ți vezi de ale tale.

Am închis ochii, certându-mă în gând. Reușisem să nu intru în vorbă cu niciunul dintre băieți. O singură scăpare însemna că îmi pierdeam dreptul de a participa la curs.

Hotărând că n-aveam niciun motiv să mă tem, i-am aruncat lui Thomas o privire răutăcioasă. Pe buzele lui flutura un

zâmbet, iar inima îmi gonia în piept ca o trăsură cu cai prin Trafalgar Square. Mi-am reamintit că tânărul era un încrezut și am stabilit că tresăltarea inimii mele se datora doar nervilor. Mai degrabă aș fi făcut baie în formaldehidă decât să fiu dată afară de la curs din pricina unui asemenea băiat exasperant.

Oricât ar fi fost el de chipeș.

— Deși îți apreciez observația, am zis printre dinți și făcând eforturi supraomenești să-mi îngroș vocea, aș aprecia dacă ai fi așa de bun să mă lași să-mi văd de studiu.

Ochii lui Thomas au scânteiat ca și cum ar fi descoperit un secret incredibil de amuzant, iar eu am știut atunci că eram un biet șoarece prins de o mătă vicleană.

— Bine, domnule...

După felul în care a accentuat cuvântul „domnule”, am înțeles: Thomas știa bine că nu eram deloc vreun băiețandru, însă era de acord să-mi cânte în strună din cine știe ce motiv. M-am îmbunat un pic la această dovadă de milă, vorbind mai încet, astfel încât să mă poată auzi doar el, iar inima a prins iar a-mi sălta ca nebuna, cuprinsă de emoția secretului pe care îl împărtășeam acum amândoi.

— Wadsworth. Numele meu este Audrey Rose Wadsworth.

Chipul i s-a aprins de o revelație bruscă, iar atenția i s-a îndreptat spre unchiul meu, care încă punea paie pe focul unei discuții aprinse. Thomas și-a întins mâna spre mine, iar eu i-am strâns-o ezitant, sperând că palmele nu aveau să-mi trădeze emoția. Poate că avea să fie plăcut să am un prieten cu care să discut cazurile.

— Cred că ne-am întâlnit noaptea trecută, am cutezat eu a spune.

Thomas și-a împreunat sprâncenele, iar încrederea mea abia regăsită s-a prăbușit pe dată la pământ.

— În laboratorul unchiului meu...

Chipul băiatului s-a întunecat.

— Îmi cer scuze, dar habar nu am despre ce vorbești. E prima oară când vorbim.

— Nu aș zice că am vorbit...

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wadsworth. Sunt sigur că vom avea multe de discutat în viitorul apropiat. Foarte apropiat chiar, din moment ce în seara asta sunt ucenicul unchiului tău. Poate îmi vei oferi plăcerea de a testa câteva dintre teoriile mele...

Un alt val de sânge mi-a inundat obrajii.

— Despre ce teorii e vorba mai exact?

— Acelea legate de scandalușoara ta alegere de a participa la acest curs, bineînțeles, a rânjit Thomas. Nu mi se întâmplă chiar în fiecare zi să întâlnesc o fată așa de ciudată.

Sentimentul calduț de prietenie pe care-l simțisem vizavi de el a înghețat brusc, ca un heleșteu într-o iarnă geroasă. Thomas nu părea să-și dea seama de cât de iritant era, zâmbind de unul singur, fără nicio apăsare.

— Iubesc satisfacția pe care o simt rezolvând un puzzle și demonstrându-mi că am avut dreptate.

Am găsit cumva putere să-mi înghit replica și i-am răspuns cu un zâmbet crispat. Mătușă Amelia ar fi fost mândră să vadă că lecțiile ei de etichetă se lipiseră de mine.

— Aștept cu nerăbdare să-ți aud fascinantele teorii legate de alegerile mele în viață, domnule...

— Domnilor! a tunat deodată vocea unchiului Jonathan. Vă rog, aș vrea să vă notați propriile teorii despre uciderea domnișoarei Mary Ann Nichols și să le aduceți la cursul de mâine.

Thomas a rânjit diabolic încă o dată și s-a întors la notițele lui. În timp ce-mi închideam caietul și-mi strângeam lucrurile, nu mi-am putut opri un gând săcâitor care zicea că băiatul s-ar putea dovedi un mister la fel de enervant de rezolvat.